

အသက်ရှည်မည့်ဟာသများ ပျော်ရွှင်စရာများ တင်ဆက်သည်။

ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ

မောင်ပိန်သည် လမ်းလျှောက်သွားရာမှ လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိ၏။ ထိုအခါ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားလေသည် ။

မောင်ပိန် - "ဟာ ... ကိုအောင်ကျော်ထူးကြီးပါလား။ ရုပ်ကို မနည်းဖမ်းယူရတယ်ဗျာ။ အရင်တုန်းက ပိန်ပိန်လေးပါ။ ခု မတရား ဝဖီးနေလိုက်တာ။ ဗိုက်အိုးကြီးကလည်း ရေဖျဉ်းဆွဲသလိုပဲ။ အသားတွေကလည်း နီစပ်စပ်နဲ့ ။ ဆံပင်တွေကလည်း ဖြူနေပြီ။ ရုတ်တရက် မှတ်တောင် မမှတ်မိ ချင်ဘူး။ မနည်းကို ပုံဖမ်းယူရတယ်"

လူစိမ်း - "ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ၊ ကျုပ် ကိုအောင်ကျော်ထူး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကျုပ် နာမည် ချစ်ကိုကိုယု"

မောင်ပိန် - "အယ် ... ခင်ဗျားက ရုပ်လက္ခဏာတင် မဟုတ်ဘူး ။ နာမည်ပါ ပြောင်းလဲ သွားတာကိုး"

အမေမှာ မှာ တဲ့ အတိုင်း

ဒေစီ - "မနေ့ညက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရပ်ရှင်သွားကြည့်တော့ ကိုယ့်
ဘေးခုံက ထိုင်နေတဲ့ ငနဲတစ်ကောင်က ကိုယ့်ကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့ အ
တော်ကလေး လက်ကမြင်းကြောထသကွယ်၊ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ ဖိန်းခနဲ၊
ရှိန်းခနဲပဲ၊ ဒီလိုမျိုးအတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတော့ ဘယ်လိုနေရမှန်းတော
င် မပြော တတ်တော့ဘူး အေမီရယ်"

အေမီ - "ဟယ် ... ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေရသလား။ ကိုယ်နဲ့ ရည်းစားလည်း
မဟုတ်၊ သိကျွမ်းသူလည်း မဟုတ်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်က
သည် လိုမျိုး လာလုပ်တာ ငြိမ်နေရသလား။ ပက်ခနဲ ပြန်ပြော ထည့်လို
က်ပါလား။"

ဒေစီ - "မပြောပါဘူး အေမီရယ်။ ကိုယ့်မာမိက ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ သူစိ
မ်းယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာ ထားတာကြော
င့် ပါ"

အေမီ - "ငါ့နှယ် နော်"

ကိုင်း ဘာငြင်းမှာ လဲ

ပ-လူ - "မင်းရဲ့ ဆရာ မောင်မြင့်မားဟာ မုဆိုးအကြောင်းတွေ ရေး
တဲ့ စာရေးဆရာဆို"

ဒု-လူ - "မှန်တာပေါ့ကွာ။ ဘိုကလေးမှာ ရှိတုန်းက အမြဲလို အမဲလို

ကံခွဲတဲ့ ဆရာကွ။ တောပစ်ထွက်တာ ဝါသနာအရမ်းကြီးတယ်။ အထူး သဖြင့် မုဆိုးတွေထဲမှာ ကံသိပ်ကောင်းတဲ့ ဆရာပဲ"

ပ-လူ - "ဟား... ဟား ... ဟား ... မဖြီးနဲ့ ကိုယ့်လူ။ မင်းဆရာအကြောင်း ဘိုကလေးက လူတွေဆီ စုံစမ်းပြီးပြီ။ တောပစ်ထွက်တိုင်း ဘာသားကောင်မှ မရဘူးတဲ့ ။ ဒါနဲ့ များ မုဆိုးတွေထဲမှာ ကံသိပ်ကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့ "

ဒု-လူ - "တောထဲကနေ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပြန်လာနိုင်တာကိုက ကံအကောင်းဆုံး မဟုတ်ဘူး လား ငနာရဲ့ "

ပ-လူ - "မှတ်ကရော"

ငရဲပြည်သို့ ...

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး လမ်းမှာ ဆုံမိကြသည် ။

ပ-လူ - "ဟေ့ကောင်ကြီး ... မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ"

ဒု-လူ - "အလုပ်က ပြန်လာတာလေ။ အလုပ်ရှင်က ကြိမ်းမောင်းလွှတ်လိုက်လို့ ကွ"

ပ-လူ - "မင်းကို ဘယ်လို ကြိမ်းလွှတ်လိုက်လို့ လဲ"

ဒု-လူ - "ငါ့ကို 'အသုံးမကျတဲ့ ကောင်။ ခု ငရဲပြည်ကိုသွား'တဲ့ ကွာ"

ပ-လူ - "အဲဒီတော့ မင်း ခု ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

ဒု-လူ - "မိန်းမဆီ ပြန်မလို့ လေ"

အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း

တစ်ခါမှ အမှုမလိုက်ဖူးသေးသည့် ရှေ့နေအသစ်စက်စက်ကလေးထံ အမှုသည် တစ်ယောက် အကူအညီလာ၍ တောင်းခံလေသည်။ ။

အမှုသည် - "ကျုပ်တော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ ဆရာရယ်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

ရှေ့နေသစ် - "ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ပြောပြဦးမှ ပေါ့ဗျာ"

အမှုသည် - "သည် လိုခင်ဗျ ... ။ ကျုပ်မိန်းမက လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်မရှိတုန်း ခုတင်ပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်နေကြတယ်။ အဲသည် အတွက် ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်"

ရှေ့နေသစ် - "ဒီလိုမျိုး ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းနေမလဲဗျာ။ ကွာ ... လိုက်ပေါ့"

အမှုသည် - "မဖြစ်သေးဘူး ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာမှန်သမျှကို သူ့နာမည်နဲ့ လွှဲထားတာ။ ကွာရှင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခြေမဲ့လက်မဲ့ ဖြစ်သွားတော့မှာ ပေါ့"

ရှေ့နေသစ် - (အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက်)

"ဟာ ... အကြံပြုဖို့။ ကွာစရာမလိုတော့ဘူး။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ခုတင်ကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပေတော့"

အမှုသည် - "ဟာ ... မှန် လိုက်လေ ဆရာရယ်။ ဒါဆို ဒီကောင် ကျုပ်
ခုတင်မှာ ကြာခိုလို့ မရတော့ဘူးပေါ့"
